

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. VII. Vtrum vna persona diuina possit assumere duas naturas
humanas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

38.	genere inexistit aliena personae, sed personae Patris, & sortitur esse personale Patris; similiter unita personae Filij sortitur esse personale Filij.	minis persona; unde non agit de nostra hypothefi.	41.
Obiectio 2.	Dices 2. natura non potest assumi quin assumatur eius vnio; cum sit modus qui afficit naturam, assumpta autem natura omnes eius modi assumi debeant, saltem ex consequenti; ergo si natura assumpta ab una persona possit assumi ab alia, vnio cum priore persona assumetur, quod repugnat. Quia inde sequitur personam quae huiusmodi naturam terminat assumendam; quod repugnat, tum generali rationi personae, tum peculiariter perfectioni personae diuinae, cui repugnat posse ab alio pendere.	Petes: an eo casu Pater, Filius & Spiritus Sanctus dicendi essent vnus homo, an verò plures homines?	Quaestio incidens.
Suar.	Suarez disput. 13. sect. 2. §. dices ex parte, responderet negando assumptionem, cum vnio sit modus à natura distinctus, qui non necessariò assumitur assumpta naturae. Verum licet natura replicata assumi possit secundum vnā replicationem absque modis quos habet in alia replicatione, quod tantum ostendit exemplum ab eo allatum; si tamen natura non replicata assumitur, non videtur cum fundamento posse negari omnes eius modos, imò accidentia realia assumi saltem mediata.	Plures sunt hac de re sententiae, quas videre licet apud Medinam hinc posteriori parte. Aliqui existimant nec posse dici vnum, nec plures. Alij censent dicendum esse tres homines. Caiet. circa hunc art. in fine sentit non posse dici absolute vnum hominem, sed secundum quid vnum, cui adheret Med. supra.	Varij variè respondēt. Caiet. Medin.
Improb. responso Suaris.	Vnde concedo datā hypothefi vnionem humanitatis cum Patre assumendam à Filio, & e contra, neque id repugnare; neque inde sequi personam assumendam: nam persona assumens non recipitur in vnione vel natura assumpta, sed solum illa terminat; neque vnio est eius modus illam modificans. Vnde nullo modo sequitur quod si vnio in aliquo recipitur, in eodem debeat recipi persona assumens.	Verius est dicendum vnum hominem, vt S. Th. responsione ad 1. & communius alij. Quia vt dicatur substantiū vnus homo, sufficit vnitas forma, scilicet naturae humanae, quae ex supposito est eadem in tribus personis. Quemadmodum propter eandem deitatis formam tres personae diuinæ dicuntur vnus Deus, & propter eandem rationem spirandi Pater & Filius dicuntur vnus spirator. Item tres personae dicuntur vnus creator propter eandem virtutem creatiuam. Ratio est, quod nomen concretum substantiuum representet suum significatum per modum subsistentis, & vt quod, abstrahendo ab vna vel pluribus subsistentiis, similiter abstrahendo à propria vel aliena. Argumenta quae in contrarium profert Med. sunt parui momenti.	Auctoris resolutio. S. Th. Vt dicatur vnus homo sufficit vnitas naturae humanae.
Responso Auctoris.	Dices: vnionem essentialiter ordinari ad talem personam.	Ex hoc sequitur quod si Pater successiue assumeret humanitatem, Filio eam dimitte, dicendum esset vnum & eundem esse hominem in vtraque persona.	Ratio.
Assumens naturam ab alio assumptam non assumit eius personalitatem.	Resp. solum inde sequi inesse vni personae id quod essentialiter dicit ordinem ad aliam personam tanquam ad terminum, non verò inesse aliam personam.	ARTICVLVS VII. <i>Virum vna persona diuina possit assumere duas naturas humanas?</i>	42.
Replica.	Dices 3. si plures simul assumant eandem naturam, sequitur vnā personam posse praedicari de altera per communicationem idiomatum. Quod patet: hic homo est Pater, hic homo est Filius; ergo Filius est Pater.	AFFIRMAT. Eò quod virtus infinita diuina non sit exhausta vnitione vnus naturae creatae cum diuina persona. Similiter vis terminandi in diuina persona non exhauritur eò quod illa liberè terminet vnā naturam; ergo potest etiam aliam terminare. Praeterea nihil sequitur impossibile, eò quod persona habens aliquam naturam sibi unitam, assumat aliam; non enim repugnat duas naturas eidem inexistere, & ab eodem terminari.	Corollarium.
Soluitur.	Resp. negando conseq. quia communicatio idiomatum non est inter supposita, cum ea differant, sed inter communia naturarum sumpta in concreto propter identitatem suppositi cui insunt. Vnde de singulis personis bene dicitur, hic homo est Deus, est creator, &c. similiter haec communicatio est inter propria vnus personae cum hoc homine, quia hic homo subsistit subsistentia singulari tum personarum. Hinc dici poterit: hic homo est Pater, est generans; hic homo est Filius, est genitus, &c.	Peti verò potest, an eo casu dicendi sint tres homines, an vnus homo?	43.
39.	Dices 4. conclusio repugnat Anselmo lib. 2. c. 1. Deus homo, cap. 9.	Aliqui censent dicendos tres. Ita censuit S. Th. in 3. dist. 1. quest. 2. art. 5. ad 2. & 3. vbi plures alij idem sentiunt. Verum idem S. Doctor hic ad 2. censet dicendum vnum hominem, quod tenent multi alij.	Responso affirm.
Obiectio 3.	Resp. neg. assumptum, ita enim habet: Plures enim personae nequeunt vnum eundemque hominem assumere in vnitate personae. Quare in vna tantum persona hoc fieri necesse est. Quo loco S. Anselmus supponens vnā personam hominis resultasse per mysterium Incarnationis, seu vnicam fuisse in Christo personam, ostendit plures personas non assumptisse humanam naturam in vnitate personae, quia inde non potuisset resultare vnica ho-	Quaestio circa articulum.	44.
Responso.	Resp. neg. assumptum, ita enim habet: Plures enim personae nequeunt vnum eundemque hominem assumere in vnitate personae. Quare in vna tantum persona hoc fieri necesse est. Quo loco S. Anselmus supponens vnā personam hominis resultasse per mysterium Incarnationis, seu vnicam fuisse in Christo personam, ostendit plures personas non assumptisse humanam naturam in vnitate personae, quia inde non potuisset resultare vnica ho-	Ex sententia Auctoris eo casu erit dicendus vnus homo.	Ratio.
Explicatur Anselm.	Resp. neg. assumptum, ita enim habet: Plures enim personae nequeunt vnum eundemque hominem assumere in vnitate personae. Quare in vna tantum persona hoc fieri necesse est. Quo loco S. Anselmus supponens vnā personam hominis resultasse per mysterium Incarnationis, seu vnicam fuisse in Christo personam, ostendit plures personas non assumptisse humanam naturam in vnitate personae, quia inde non potuisset resultare vnica ho-	Quaestio incidens.	Ratio.

D V B I V M I.

Utrum qualibet substantialis natura completa possit assumi à diuina personâ?

S THOMAS responsione ad 3. refert quosdam existinare Angelum non esse assumptibilem; qui, ut patet ex argumentis quibus nituntur, non intelliguntur solum de congruitate quasi sit minus congruum naturam Angelicam assumi, sed intelliguntur de omnimoda impossibilitate. Pro qua sententia refertur Albertus in 3. dist. 2. art. 2. sed passim rejicitur à Theologis; & merito. Cum Apostolus volens extollere charitatem Dei erga genus humanum dicat ad Heb. 2. *Nisquam Angelos apprehendit, sed semen Abrahae apprehendit.* Quibus verbis indicat Deum potuisse naturam Angelicam sibi vnire, sicut vniuit humanam. Si enim eam nullo modo vnire potuerit, non potuit in eo charitas Dei erga homines commendari, quod neglecta natura Angelica illorum naturam assumeret.

Dices 1. suppositum & natura in Angelo non distinguuntur, cum ergo nequeat assumi suppositum, non potest etiam natura Angelica assumi.

Citantur aliqui, qui antecedente concessio negat conseq. verum omnino improbabiler: si enim nulla omnino sit distinctio inter naturam Angelicam & rationem suppositi, necesse est ut vno assumpto assumatur alterum.

Melius ergo negatur antecedens: quod confirmatur exemplo animæ rationalis, quæ licet sit spiritalis, distinguitur à sua subsistentia, cum vnita Verbo caruerit propria subsistentia.

Dices 2. si natura Angelica posset assumi; Angelus posset corrumpi, quod repugnat; cum Angelus sit incorruptibilis.

Resp. 1. ex S. Th. responsione ad 3. negando assumptum. Quia Deus potest creare naturam Angelicam, eamque sibi eodem temporis instanti copulare in vnitate personæ: quæ admodum factum est in assumptione naturæ humanæ.

Resp. 2. etiam si natura Angelica præexistisset in propria subsistentia, non ideo Angelum corrumperetur, cum non desineret esse per dissolutionem partium (quod ad corruptionem propriæ dici potest requiritur) cum careat partibus; neque etiam propriè dici posset destrui, sed solum dicendum esset naturam Angelicam mutare modum existendi: sicut accidentia; quæ ponuntur in Eucharistia sine subiecto, non dicuntur destrui, sed solum mutare modum existendi.

Supposito ergo quod natura Angelica possit assumi, & proinde omnis natura rationalis creata sit assumptibilis, Questio potissimum est de irrationali, quam aliqui censent non posse assumi, nisi dicat ordinem ad naturam rationalem. Quod posterius additur, quia negari non potest quin corpus assumi possit, cum re ipsa remanserit vnitum Verbo in triduo mortis. Ita sentit Henr. quodlibet 13 q. 5. Dion. Carthus. in 3. dist. 2. q. 2. art. 3. citantur & quidam alij de quibus tamen non ita constat.

Communior Theologorum sententia docet quamlibet naturam irrationalem etiam insensibilem esse assumptibilem. Teneat Scotus in 3. dist. 2. quest. 1. §. contra istud. Dur. eadem dist. q. 1. & communiter expositores S. Thomæ circa præsentem articulum, & alij tam antiqui quam recentiores;

E 3

quam

gulariter sufficit vnitas formæ vel suppositi. Hinc vt dicantur plures homines, requiritur vt sint plures humanitates & plura supposita; vt verò dicatur vnus homo sufficit si humanitas sit vna, licet supposita illam habentia sint multa, vel si suppositum sit vnum, licet plures naturæ illi vniantur. Conf. vt aliquid dicatur vnum sufficit aliquis vnus vel identitas, vt verò dicatur plura requiritur diuinitas & negatio vniōis.

ARTICVLVS VIII.

Utrum fuerit magis conueniens quòd persona Filij assumeret naturam humanam quàm alia persona?

A FFIRMAT. Res est facilis. Plures cōgruentie videri possunt apud S. Th. hic Dam. lib. 4. de fide cap. 4. Anselmum lib. 2. cur Deus homo, & alios. Vna est quod mundus factus sit per Verbum tanquam per artem; vnde deuit per idem Verbum reparari. Altera est quod homo per peccatum appetierit Dei similitudinem, quem proinde deuit reparari per naturalem imaginem & sapientiam Patris, scilicet Filium.

QUESTIO IV.

De modo vniōis ex parte naturæ assumptæ.

ARTICVLVS I.

Utrum natura humana fuerit magis assumptibilis à Filio Dei quàm alia natura?

C ONCLUSIO est affirmatiua. S. Th. solum vult fuisse magis congruum vt natura humana assumeretur quàm alia. Quia natura humana potest Deum attingere per operationem, scilicet cognitionem & amorem; & proinde ex eo capite magis congruit eam assumi quàm creaturas irracionales, quæ Deum nequeunt attingere cognitione & amore, neque possunt beneficium agnoscere.

2. Natura humana per peccatum corrupta indigebat reparatione; ex quo capite erat magis congruum eam assumi, quàm naturam Angelicam. Nam Angeli boni non indigent reparatione; peccatum verò malorum est irreparabile, vt ostenditur 1. partes ergo omnibus spectatis fuit magis congruum naturam humanam à Filio Dei assumi.

Potro cur potius natura humana sit reparata per Incarnationem, & id fuerit conuenientius pluribus congruentiis à varijs ostenditur. 1. est qua vti- tur Aug. Enchir. cap. 29. quòd tota natura humana lapsa sit per peccatum, minor autem pars Angelorum ceciderit. 2. quòd Angeli sua spòte ceciderint, homo verò seductus fuerit ab alio. Adde quòd singuli Angeli peccarint propria voluntate; homines autem voluntate Adam, in quo omnes peccauerunt. 3. quòd voluntas hominis sit magis mutabilis quàm voluntas Angeli. Vnde Angelus non est ita facilis ad penitendum.

S. Tho. Quidam sentierunt Angelum nullo modo esse assumptibilem. Albert.

Sed passim rejiciuntur à Theologis & refelluntur ex Heb. 2.

Obiectio 1.

Responsio ali quorum impugnatur.

Resp. Auctoris.

In Angelo non idem est suppositum & natura

Obiectio 2.

Resp. 1.

S. Tho.

5.

Resp. 2. Non corrumpatur Angelus per assumptionem.

Questio procedit maxime de natura irrationali.

Quidam negant irrationalem esse assumptibilem.

Henr. Carthus.

6.

Communior affirmatiua, quæ & maior sequitur.

Durand.